

derne paa en Paatalemyndighed, som maa formodes i første Række at varetage Anklagens, Paatalens Interesser, saaledes at den maaske ofte kommer til at overse Hensynet til tiltalte. Naar nu dette er Tilfældet — og det er det, det vil ikke blive anderledes —, saa bør man søge Garantien for tiltalte paa anden Maade, og jeg ser da ikke bedre, end at den eneste virkelige Garanti, man kan give ham i saa Henseende, er, at man som Modvægt mod den Anklagemyndighed, der i Almindelighed vil vende sig mod ham, kan give ham en Forsvarer, der vil varetage hans Interesser. Det er det, der er sket, og det er det, jeg finder er saa rigtigt, og som jeg haaber vil opveje den — ganske vist ufuldkommen — Garanti, tiltalte har haft, ved at Paatalemyndigheden laa i Hænderne paa en Kommer i Stedet for hos en Myndighed, der kan antages at ville virke ensidigt mod den sigtede.

Derimod er jeg unægtelig meget mere betænkelig ved de Bestemmelser, der er truffene i Folketinget i Retning af at give Pressen forøget og lettere Adgang til at omtale løbende Straffesager. Den højtærede Justitsminister nævnede, at der tidligere havde været meget stærke Betæneligheder fremme ved at give Pressen Adgang til at drøfte saadanne Sager. Man har ment, at en Drøftelse i Pressen meget let vilde kunne føre til, at Sagernes Opklaring og derfor ogsaa Retfærdighedens Gang blev i høj Grad hemmet og hindret, og det er jo Betæneligheder, som navnlig er gjorte gældende med stor Styrke af en saa overordentlig fremragende Autoritet som afdøde Gehejmekonferensraad Goos. Som den højtærede Minister nævnede, blev der saa truffet et Kompromis mellem Ministeren og det daværende Højre, der, som den højtærede Minister rigtigt fremhævede, nu repræsenteres af det konservative Parti. Men som den højtærede Minister ligeledes nævnede, er der paa Grundlag af Ytringer i Folketinget foretaget betydningsfulde Ændringer, hvorved man har givet Pressen en betydelig friere Adgang til at omtale de løbende Straffesager. Jeg vil gerne sige — og jeg taler i den Henseende ganske paa mit Partis Vegne —, at vi fremdeles staar paa det Standpunkt, hvorpaa afdøde Gehejmekonferensraad Goos stod. Vi nærer fremdeles de samme Betænelig-

heder, som da blev gjort gældende, ved at give Pressen en vidtgaende Adgang til at drøfte løbende Straffesager. Vi er derfor meget betænkelige ved den Vedtagelse, der er sket i Folketinget, og det er mig ogsaa bekendt, at der mellem de Mænd, i hvis Lod det vil falde at gennemføre Retsplejelovene, næres meget alvorlige Betæneligheder i samme Retning, og disse Betæneligheder næres af Mænd helt op til de øverste Spidser, som ganske særlig vil faa en ledende Stilling ved Retsreformens Gennemførelse. Jeg vil derfor meget anbefale, at dette Punkt bliver gjort til Genstand for en nøjere Prøvelse i det Udvalg, som jeg venter nedsat.

Jeg har nu omtalt et Par Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal om at give en forøget Garanti for tiltalte. Men naar man overhovedet er kommet ind paa disse Spørgsmaal, gør det mig ondt, at der er et Punkt, man har ladet ligge, nemlig Bestemmelsen om Genoptagelse i Retsplejelovens § 976, 1ste Stykke. Det, der er Tale om, naar man nævner Genoptagelse, er en helt ny Behandling af allerede paadømte Straffesager. Saafremt den afsagte Dom er fældende, hvis tiltalte er dømt, saa følger det af sig selv, det kræver den simpleste Retfærdighed, at hvis der kommer nye Omstændigheder frem, som viser, at sigtede i Virkeligheden er uskyldig, eller der blot fremkaldes Tvivl om hans Skyld, bør en ny Behandling kunne foretages. Derimod har der altid været mere Tvivl om, hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til Genoptagelse til den sigtedes Skade, altsaa ny Behandling af en Frifindelsesdom. Dette Spørgsmaal behandles i Retsplejelovens § 976. Der er først under 2. Tale om, at man kan genoptage en ved Frifindelsesdom endt Straffesag, hvis der er begaaet Misligheder, Falsk eller lignende. Det følger nu ganske af sig selv. Men dernæst er der under 1. givet Adgang til at genoptage den med Frifindelse endte Straffesag, „naar det ifølge en Tilstaaelse, tiltalte senere har afgivet, eller andre Beviser, der senere er kommet for Dagen, maa antages, at han har begaaet Forbrydelsen“. Det er altsaa ikke blot en senere Tilstaaelse, men ogsaa „andre Beviser“, der kan give Adgang til Genoptagelse til den sigtedes Skade. Det hedder ganske vist, at for at disse nye Omstændigheder skal give Adgang til Genoptagelse, maa de være